Stedelijk Museum

BUREAU AMSTERDAM

[illegible]6 NN AMSTERDAM
[illegible] 20[illegible] / FAX 31(0)20 6261730

TH[illegible]S

7|9 13|10|96

HO[illegible]GO

Thomas Houseago, Atelieropnamen, 1996
foto omslag: Thomas Houseago, Zonder titel, detail, 1996

Thomas Houseago, Zonder titel, 1995

THOMAS HOUSEAGO

My daily journey from Central Station to my studio. Raised on the tram I have a perfect view of the thick procession of people moving down the Damrak to the chaos of tourist-filled Dam square. The city crowds together. This insane collage of people is both beautiful and maddening. How to look at it? It is utterly elusive – the tram moving past the moving people. Vision is physical and overwhelming.

To sculpt a figure. Is it an attempt to record appearance? Within the architecture of a figure I have found sensations, memories and emotions set open. My figures and my studio are, perhaps, an attempt at distillation, at finding a distance from which I am able to study life.

I have used plaster non-stop for over a year, in a number of different techniques: pouring on the floor, casting, using clay effigies to drape plaster-soaked cloth on like hard skins. All the works are made in parts, often from a pool or excess of segments, of limbs, of destroyed pieces. Thus once assembled they become collages.

The use of plaster began as a cheap but 'restrictive' process and gradually became the opposite: the number of possibilities in making something from ground up is infinite. An almost organic process begins: pieces seem to grow out of one another. I have not tried to make them either beautiful or grotesque. The utmost achievement I've had is in giving them an anonymity.

Much of my fascination with them has been their mutual relationships as one, single, collective piece in my studio. As a work it changes continually; in adding new pieces or moving them, they become an attentive class, a crowd, a procession, a queue, a gang. In daylight they are shadows – almost elegant or posed. In electric light they are dark and shiny, rubber-faced – stark, garish and unsettled. At night they seem to have a manic energy; showy, lusty, drugged, sometimes actually frightening.

One orange piece with a smiling face, at first looked like a kind of deity or a joke, then the TV test card. That weird BBC test card from the seventies never failed to unnerve me: a girl playing noughts and crosses on a blackboard against a doll. A life-size, grinning, clown-doll, what a bizarre static image. Perhaps I made that clown.

The seventies were something of a breakdown of the idealism of Pop – particularly in England it seemed that way. The images or figurations I recall from my youth have something disturbing about them. They still seem bizarre, unlocking strange sensations. Jason and the Argonauts obsessed me;

THOMAS HOUSEAGO

Mijn dagelijkse rit van het Centraal Station naar mijn atelier. Staande in de tram heb ik perfect zicht op de drommen mensen op het Damrak, die in optocht naar de chaotische, van toeristen vergeven Dam trekken.
Deze waanzinnige collage van mensen, deze samenscholing van de stad, is zowel wonderschoon als gekmakend. Hoe ernaar te kijken? Het is uiterst moeilijk te bevatten. De rijdende tram beweegt langs deinende mensenstromen. Het zicht is overweldigend, kijken wordt een fysieke ervaring.
Een sculptuur maken van een figuur. Is het een poging verschijningen vast te leggen? Binnen de architectuur van de figuur heb ik sensaties, herinneringen en emoties gevonden. De figuren in mijn atelier zijn misschien een poging tot distillatie, een manier om afstand te creëren die mij in staat stelt het leven te bestuderen.
Ik heb gedurende meer dan een jaar onafgebroken gewerkt met gips, in een aantal verschillende technieken: uitgieten over de vloer, afgieten, en met gebruik van beeltenissen van klei, gedrapeerd met van gips doordrenkte doeken, als een verharde huid. Alle werken zijn in delen gemaakt, vaak afkomstig uit een reservoir, een overschot aan segmenten, ledematen, vernielde beelden. Zodra de delen zijn samengevoegd veranderen ze in een collage.
Het gebruik van gips begon als een goedkoop maar 'beperkend' proces dat gaandeweg in haar tegendeel veranderde: het aantal mogelijkheden iets te maken van grond af aan is eindeloos. Een bijna organisch proces komt op gang; het ene werk lijkt uit het andere voort te komen. Ik heb niet geprobeerd de figuren mooi of grotesk te maken. Het hoogste wat ik heb bereikt is ze anoniem te maken.
Mijn fascinatie voor de figuren heeft grotendeels te maken met hun onderlinge relaties als afzonderlijke, zelfstandige werken die in mijn atelier één geheel vormen. Dat geheel verandert voortdurend. Door toevoeging van nieuwe beelden, door verplaatsingen, vormen de figuren een oplettende schoolklas of een menigte, een processie, een rij, een bende. In het daglicht zijn ze schaduwen, bijna elegant poserend. In elektrisch licht krijgen ze duistere, glanzende, uitgestreken gezichten, opzichtig en ontregelend. 's Nachts lijken ze een manische energie te bezitten – dan paraderen ze, pronkend, wellustig, gedrogeerd, soms zelfs angstaanjagend.

Een oranje figuur met lachend gezicht zag er aanvankelijk uit als een soort godheid of als een joker, maar later deed het me meer en meer denken aan een testbeeld van de televisie uit mijn jeugd. Dat vreemde testbeeld van de BBC uit de jaren zeventig – een meisje dat op een schoolbord boter-kaas-en-eieren speelt tegen een pop – liet nooit na mij op de zenuwen te werken. Die levensgrote, grijnzende clownspop. Wat een bizar, statisch beeld. Misschien heb ik die clown gemaakt. De jaren zeventig staan voor de ineenstorting van het idealisme van Pop – vooral in Engeland leek het daar sterk op. De beelden, de figuraties die ik uit mijn jeugdherinneringen kan opdiepen, hebben iets verontrustends over zich. Nog steeds lijken het vreemde, bizarre, ontregelende sensaties. Ik was geobsedeerd door **Jason and the Argonauts** op televisie: de skeletten die uit zaden verrezen; de glanzende, koperen reus op het strand; de pracht van het gebrekkig geanimeerde slangenkapsel van Medusa. Ik was gefascineerd door het kleine, donkere Natuurhistorische Museum in Leeds: de reusachtige, opgezette Bengaalse tijger bij het piranha-aquarium, de beelden van

the skeletons rising from seeds; the shiny, brass giant on the beach; the beautiful wrongness of Medusa's animated hair. The small, dark Natural History museum in Leeds I found fascinating: a giant, stuffed, Bengali tiger by the piranha tank; pictures of hammerheaded sharks; the 'Navaho American Indian' mannequin and the fake 'Tribal Shaman', life-size and surrounded by plastic shrunken heads. And there was 'The Feast' on Woodhouse Moor, an often surreal space I walked through every day on my way to school. The circus, brought by the gypsies, with camels and elephants, and the fairground with giant, fibreglass images. And the mutant toy figures from Battlestar Galactica. I have often wondered if I have made in my studio, more than life-size and in plaster, the extraterrestrial bar scene in Star Wars.

The references from my memory are almost too reassuring. Violence occurs within the process of making the figures. What is it that causes the work to always deviate from plan? Now it seems that it is precisely these memories, these cultural sources, that I am trying to escape from. Lately I find myself needing to study my own feet to make a foot. My distance to the works is changing. A process of evolution seems to be occurring. Now I see the whole under the title 'How to make a human figure' or 'What is a human figure?' It's a question I'm still uncertain about. People in space, bodies in crowds, memories, fears, friends and someone you love – it's the fusing of experiences. The realisation of these many varying sensations fascinate me, not to record but to reenact them. In that sense my work is the impossibility and my embarrassment at even trying.

Thomas Houseago, Amsterdam, August 1996

"Is not memory inseparable from love, which seeks to preserve what yet must pass away? Is not each stirring of fantasy engendered by desire which, in displacing the elements of what exists, transcends it without betrayal? Is not indeed the simplest perception shaped by fear of the thing perceived, or desire for it? It is true that the objective meaning of knowledge has, with the objectification of the world, become progressively detached from the underlying impulses; it is equally true that knowledge breaks down where its effort of objectification remains under the sway of desire. But if the impulses are not at once preserved and surpassed in the thought which has escaped their sway, then there will be no knowledge at all, and the thought that murders the wish that fathered it will be overtaken by the revenge of stupidity."

Theodor Adorno, from: 'Minima Moralia' (1951)

hamerhaaien, de manshoge poppen van de Navaho Indiaan en de 'Inheemse Shamaan', omringd door gekrompen mensenhoofden van plastic. En je had **The Feast** op Woodhouse Moor, een vaak surreële plek waar ik dagelijks langskwam op weg naar school: het circus van de zigeuners, met kamelen en olifanten, en de kermis met reusachtige beelden van glasvezel. En de speelgoedfiguren van **Battlestar Galactica**. Ik heb me vaak afgevraagd of ik de scène van de buitenaardse kroeg in **Star Wars** heb herschapen in mijn atelier, meer dan levensgroot en in gips.
De referenties van mijn geheugen zijn bijna te geruststellend. Er komt geweld aan te pas bij het maken van de figuren. Wat is toch de oorzaak dat het werk altijd afdwaalt van het plan? Nu lijkt het erop dat het juist die herinneringen zijn, die culturele bronnen, waaraan ik probeer te ontsnappen. De laatste tijd voel ik dat het nodig is mijn eigen voeten te bestuderen om een voet te maken. Mijn afstand tot de werken verandert. Er treedt een evolutionair proces op. Soms bezie ik het geheel onder het motto 'Hoe maak ik een menselijk figuur?', of: 'Wat is een menselijk figuur?'. Het zijn vragen waar ik nog steeds onzeker over ben. Mensen in een omgeving, lichamen in een menigte, angsten, vrienden en iemand van wie je houdt – het is de fusie van ervaringen. De realisatie van deze vele verschillende sensaties fascineert me, niet door ze vast te leggen maar door ze weer opnieuw op te voeren. In die zin staat mijn werk voor de onmogelijkheid en mijn gêne dat zelfs maar te proberen.

Thomas Houseago, Amsterdam, augustus 1996

"Is herinnering niet onlosmakelijk verbonden met de liefde, die wil behouden wat toch moet vergaan? Wordt elke beweging van de fantasie niet voortgebracht door het verlangen dat, door de elementen van wat bestaat van plaats te doen veranderen, het bestaande transcendeert zonder het te verraden? Is de simpelste waarneming niet gevormd door angst voor het waargenomene of door het verlangen ernaar? Het is waar dat de objectieve betekenis van kennis met de objectificatie van de wereld, gaandeweg verder is losgeraakt van de onderliggende impulsen; het is evenzeer waar dat kennis ineenstort wanneer haar poging tot objectificatie onder de heerschappij van het verlangen blijft. Maar als de impulsen niet onmiddellijk behouden en doorgegeven worden in de gedachte die aan die invloed is ontsnapt, dan zal er in het geheel geen kennis zijn, en de gedachte die zijn vader, de wens, vermoordt, zal ingehaald worden door de wraak van de stupiditeit."

Theodor Adorno, uit: 'Minima Moralia', 1951

Biografie

THOMAS HOUSEAGO
1972, Leeds,
Groot Brittannië

St. Martins College of Art,
Londen, 1990 - 1994
De Ateliers, Amsterdam,
1994 - 1996

Nieuwsbrief

U kunt zich abonneren op de Nieuwsbrief van Bureau Amsterdam. Als u f. 25,- overmaakt op girorekening 4500092 t.g.v. Dienst Musea voor Moderne Kunst te Amsterdam onder vermelding 'Nieuwsbrief Bureau Amsterdam' krijgt u de Nieuwsbrief een jaar lang toegestuurd. U ontvangt dan tevens de uitnodigingen voor de openingen.

Colofon

Tekst: Thomas Houseago
Redactie: Leontine Coelewij
Secretariaat: Jan Meijer,
Mariska Soegriemsingh (ass.),
m.m.v. Suzanne van de Ven
Vertaling: Dominic van den Boogerd
Vormgeving: Mevis & Van Deursen
Druk: Rob Stolk, Amsterdam
Fotografie: Amy Bessone,
Thomas Houseago

Stedelijk Museum
Bureau Amsterdam
Rozenstraat 59
1016 NN Amsterdam
tel. 31. (0)20. 4220471
fax. 31. (0)20. 6261730
e-mail: smba@xs4all.nl
geopend van di t/m zo,
11.00 t/m 17.00 uur

19 oktober - 8 december 1996
THE UNBELIEVABLE TRUTH
met werk van Job Koelewijn, A.P. Komen & Karen Murphy, Fanny Niemi-Junkola, David Shrigley en John Shanky

THE UNBELIEVABLE TRUTH wordt georganiseerd in samenwerking met Tramway in Glasgow, waar de pendant van deze expositie van 16 november tot en met 22 december 1996 zal plaatsvinden.
Aan de Schotse presentatie zal ook Barbara Visser deelnemen.

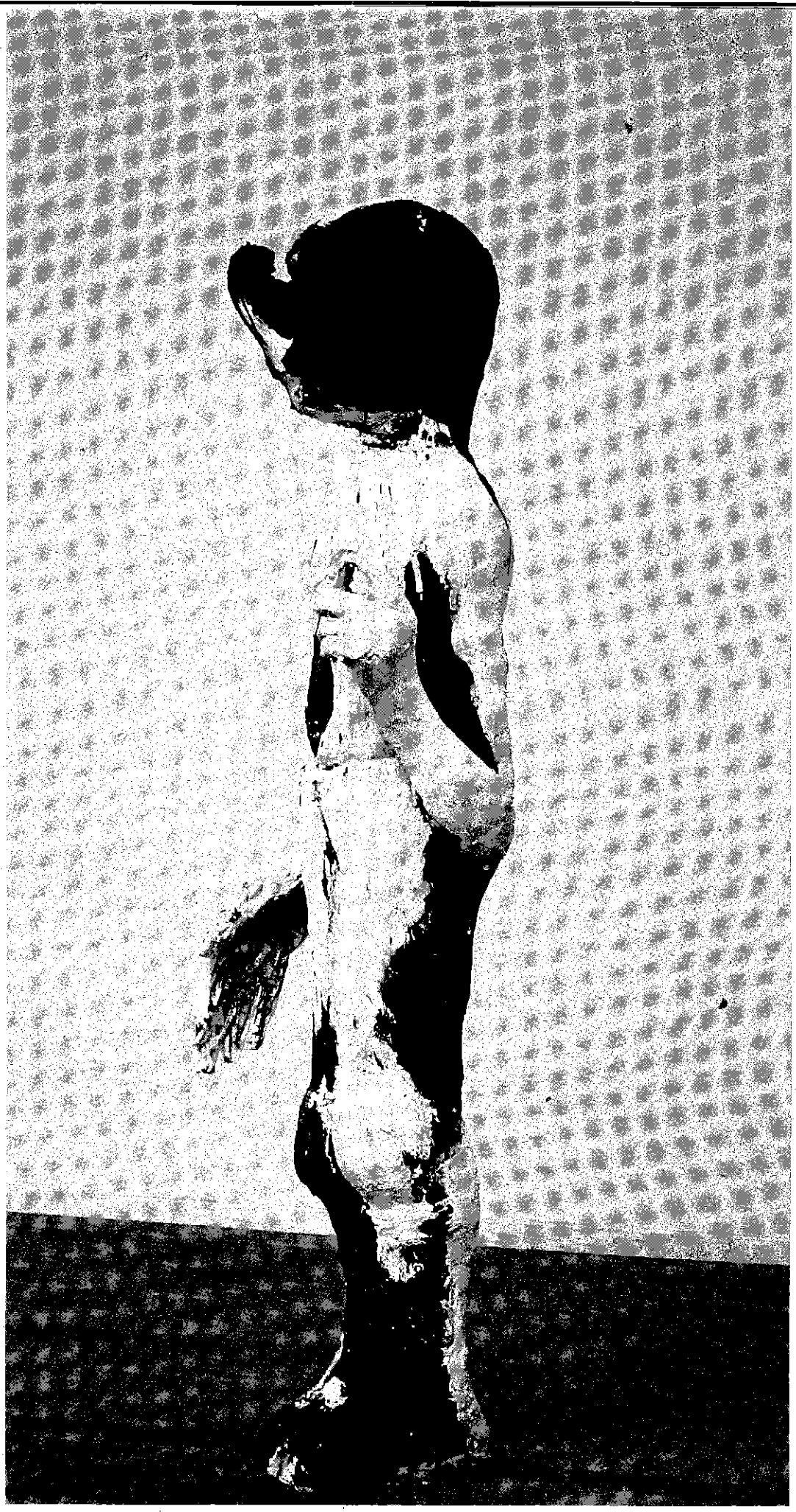

Thomas Houseago, Zonder titel, 1995